

*Ady András – Cseke Gábor
lírai palávere:*

Kávészünet

Márton Ildikó fotója

Akkor iszik kávé az ember, amikor éppen nem tehet mást. Ez a függőség (vö. pótcselekvés) átka. Szerencsére, nem kell hozzá egyéb, mint jó kávé. És némi kávészünetnyi idő... (Cseke Gábor)

Mi mindenre jó egy kávészünet? Hát kortyok tikk-takkja közben, mialatt a zacc a homokóra egyik bubijából átszivárog a másikba, minden megtörténhet: ami máskor sosem. Ez az idő, az időből kiszakított, a tökéletes autocentrizmus. (Ady András)

*A váltóőr kávéét főz (vagy éppen szalonnát süt?...)
Fotó Bíró Károly*

2019. június 22. (I.)

1. Cseke Gábor: Jöhet a szokásos fekete lötty...

Jöhet a szokásos fekete lötty.
Cukor sem kell bele.
Legyen keserű, mint a legkeserveesebb éjjel.
Mint a kinin. A legutálatosabb orvosság.
Olyan keserű, mint az igazság.
Hogy sose felejthessük el.

2. Ady András: Az igazság jobban szereti az állomásokat...

Az igazság jobban szereti az állomásokat,
ahogyan az istenek is, a tapasztalat szerint mindenik.
Minél lepattantabb a hely, annál jobb... nézzék csak:
ott éppen egy váltóór a termoszból jót s rosszat kávézik,
s évszázados mozdulattal lekapcsolja a bűnöket,
a teljesen holt-vágányon, hol semmi sem működhet.

2019. június 23. (II.)

1. Cseke Gábor: Az állomások és az áldomások...

Az állomások és az áldomások
elválaszthatatlan jó barátok
minden jó vagy rossz, ott esik meg,
életünket a frászk ott eszik meg...

2. Ady András: És vagy ezer év múlva ismét előjövünk...

És vagy ezer év múlva ismét előjövünk,
holmi állomási padok alól, a falak, az
ablakkeretek repedéseiből, mint
boldog, tartósított kis bogarak...
a természet s gyomra addigra
többször is meg-, felfordul,
s kiköp ismét minket:
helykereső
almamagokat.
Kocsárdon lesz az is,
s kúszva, zizzelve keressük
ha akkor lesz ilyen: a csatlakozásokat.

2019. június 24. (III.)

1. Ady András: Voltak idők, igen ám...

Voltak idők, igen ám, mikor fiatalabb volt,
de annyira az, hogy szinte csak szopizni akart:
egyre-megy, emlének nézte a felhőt, a hegyet,
s annak a patakban át-átkoppanó követ.
A nagy fityegés időszakára egyszer csak,
s csakis egyszer véget ért: emlékszik,
onnantól nem volt már fiatalabb
a halálnál. Hozzávényt.

2. Cseke Gábor: Hűvös a hajnal, vacogva érkeznek a holtak

Hűvös a hajnal, vacogva érkeznek a holtak.
Álmomba lépnek. Mint akik mindig köröttem voltak.
Csak én nem láttam meg őket. De lám, együtt
isszuk mégis a kávé,
mely se nem forró, se nem hideg.
És most mindenki átlép
a múlton, elmondani azt, amit mostanig magában tartott.
Folyó kanyarog köztünk. Meg-meg szakadó szavukat
figyelem.
Az egyre távolodó partot.

2019. június 25. (IV.)

1. Ady András: Nagyon kérlek, hagyd a csuklást...

Nagyon kérlek hagyd a csuklást,
vigyázz a botlásra, jesszus... nehogy prüszkölj!
Haláli nektárt viszel, feketét, grafitszürke pohárban.
Képzeld csak: a koffein is lehet hűtővíz,
a szürcsölés félcsendje, lyukas
csövön szisszenő
gőz, a korty
valami
core-hőt
nyugtathat, ilyenkor
bármi be- és felrobbanhat!
Te félisten-pincér, ez nem játék,
mi visszahull, ha felrepül: radioaktív csapadék.

2. Cseke Gábor: Azt a gombát még ma is látom...

Azt a gombát még ma is látom
fejünk fölött kivetülve az égen
jól beijedtünk anno de nem eléggé
a sugár azóta is egyre sugárzik
de tévedés hinni, hogy a bogár bogárzik,
hát újra kellene tanulni az életet, de mikor, honnan és kitől
töpreng magában a kivágott fa
amint épp kidől...

2019. június 26. (V.)

1. Cseke Gábor: Amikor elfogyott a gyufám

Amikor elfogyott a gyufám egyszer régen
és azt hittem kávé nélkül már nem is ember az ember
beugrott az ötlet: de hiszen
hidegen is megfő a kávé
– café frappé –,
de jegem se volt ott, az erdő közepén,
ahol éppen az éji homályban
tapogatózva araszoltam a menedékház polcos szekrénye és
az asztal között, hogy kiderüljön:
a kávé is elfogyott,
és ettől teljesen magamhoz tértem.

2. Ady András: Le akarok szállni, vagy kiszállni, az isten se tudja

Le akarok szállni, vagy kiszállni, az isten se tudja
mozog ez, vagy nem, suhanok én, valami
surran velem, vagy csak a táj teszi:

a csésze-kamerádok fülüktől
felakasztva, a nechezol-
vérfoltos aragáz,
a konyhaasztal
vinilinre
leölt rajztehenekkel... ez a
tájam, bizony, de enyém-bukolika!

Kitörve eltörni, szilánkokká szállingózni,
a jövőt épen bírni nem lehet: mai
elvtárs, holnapi püspök,
nemzetárus
és nemzetféltő,
szocreál és posztmodern...
tök egyformán fogják a fülem!

2019. június 27. (VI.)

1. Cseke Gábor. Nagy elvi dumák idején

Nagy elvi dumák idején
egy délelőtt mikor agyunkat mosták
eszmék langyos vizével
hú csinovnyikok
kávé is járt a szertartáshoz: forró, fanyar, fűszeres
beleszürcsöltünk, ki loppal, ki jobban
ma is szégyellem: én belehabzsoltam
mintha soha se ittam volna
és már-már kitört belőlem az üvöltés
hogy hallgassanak el, elég, elég

– és akkor minden elsötétült előttem
fejem az asztalra koppant
a koffein majdnem kiütött
már javában zengedeztek a mennyei zenék...

2. Ady András: Kérem, ismerem én a bort, a sör barátom egészen a sírig

Kérem, ismerem én a bort, a sör barátom egészen a sírig,
de mikor a kávé is bemutatkozott, vedelni kezdtem,
feledve bort-bánatot. Semmi baj, egy-két
extraszisztolé jött-ment, vérnyomást
adtam másnak is, nekem annyi volt,
mígnem az első tüntetéssel
szembementem:
idegtépett hölgyek lobogtak
a „penny egyetem” előtt, puskaapor-fogott
harci lobogóvá váltak, nyélközépig vérben:
kurvaság a kávéház, add vissza emberink férfiségát,
ázzanak inkább kocsmákban, nemzőképes sörben!

2019. június 28. (VII.)

1. Ady András: Ez az eső valami csoda...

Ez az eső valami csoda... a csodát az!
Inkább érződik rajta, hogy valamikor
halak kommunikáltak vizével, felhők
csavarták tőle szárazra magukat,
inkább érezhető, hogyan lehetett
ez a lé egy párttitkári piszoáré,
át-valódi-dugikávé-vodkázott ideológia
glóriája sic transitálva...

de lehet, hogy földrengés-tüzeknél
oltottak vele, mikor a szétlapított
már-nem-pofázó-plebszet, a kormos-
esettet locsolták a teljesebb pirulásért.
Vagyis: ploaia asta e ceva, venindă de unde
numai lacrimi de dragoni provin, diamante
încălzit-aburinde din străfunduri vechi de
tot, vin de unde numai dracii ridicați la rang
de sfinți se-ntorc...dacă se întorc.

2. Cseke Gábor: A napellenző ponyván most dobol az idő

A napellenző ponyván most dobol az idő
majd csöppenként alászáll éppen kihozott
gőzölgő kávénkba
mintha megrendelésre

pedig a kutya se hívta
de ő csak türemkedik
mint aki hamarabb érkezett s övé a sorszám
a sürgős ügyintézés
bókoló alázata
a türelem

mondhatni belelóg a lába a kávénkba
s mi ezt tűrjük mint annyi mindent

a hívatlan esők mindig pofátlanok
mint a nemfizető vendégek („nu-ți vine să crezi, zău”)
jönnek és mennek
csöppre csöpp
nem hiszek a szememnek

2019. június 29. (VIII.)

1. Cseke Gábor: Magazin lapján hirdetés

Magazin lapján hirdetés:

*„a kávézaccot ne dobja el – jósolni lehet belőle,
de ha nem hisz a jövődőlésben,
a kiskertjében használja fel,
savas lesz tőle a virága földje,
szebb lesz a virág színe és zöldje”*

Tanulság:

*a kávé nem lustálkodik
s bár serkentése elmúlik
ő még akkor is dolgozik!*

2. Ady András: Jaj, dehogy lustizok!

Jaj, dehogy lustizok! Ha tudná
bárki hány éhenkórász poétát
szolgáltam, lökdöstem életre,
mikor már megvolt neki a semmi,
a nihil volt menyegzői gyűrűje,
a nix mellénye, nádá gomblyukban
friss-vő-vénlegény szalmavirágja...
hány csészével ömlöttem
szomjas, perisztaltika-mentes
gigába... lusta a jófene, nézd
csak: itt az újabb... csak ígérettel,
e csontra-hízott sztárjelölt, ez a
pólyában már aranyat szaró
sosem-volt-soselesz Livius Andronicus

...csak ígérettel házasodik, elveszi őt
valami nőstény-lassú halál, az első,
a második, harmadik!

2019. június 30. (IX.)

1. Ady András: Tán csak akkor bánt így valamit

Tán csak akkor bánt így valamit,
mikor letétért éhezett egy 1300-as
reményében, mikor minden második
hétfvégén kocsiival jutott a strandra,
s micsoda non plus ultra: vissza is azzal jött!
Csak akkor, mikor lekötözte szárnyait,
hisz zavarták a sorban-állásba: elvtárs,
csak nem hiszi, hogy a materializmusban
takimuri jár az angyaloknak!?
Akkor bánt meg, későn, mindent,
mikor levetette a több réteg kávéját,
s talpig borkános-sörbe öltözött:
minden másod-hétfvégén, maga elől szökve,
nagyon alacsony-röviden, részegen körözött.

2. Cseke Gábor: A világítótorony teraszáról mindent látni

A világítótorony teraszáról mindent látni.
Nem csak azt, ami már megesett:
azt is, mi vágyálom, képzelgés, tán illúzió...
Üljünk hát ki a világítótorony teraszára,
az éjszaka összepakolt dúlt-morcosan, s nyugatra, menekülve, el.

A reflektor küklopsz-szeme lehunyva,
nem leskelődik egen-földön rejtett zugokban éberem
szemtelenül
de nem is mutatja az irányt, a biztos földet a lábunk alatt meglelni
ez most a mi dolgunk

csak ébrednénk már fel
erre jó a kávé;
az éjjeli virrasztás a toronyban
búcsúzó öregek számvetése

kik minden tételt jobbról-balról megforgatnak
türelmetlenül
végignézve a távolodó világon
– mikor lesz már vége? –

majd újabb este jön,
s a fénycsóva közömbösen felkúszik az égre.

2019. július 1. (X.)

1. Cseke Gábor: Űrhajó suhan fejünk felett s az asztronauták

Űrhajó suhan fejünk felett s az asztronauták
feltehetően kávéznak s merően néznek ki a tők sötétbe

egyszer valaki megkínált űrhajós-kávéval
nagyobbacska barna korong volt
sztaniolba göngyölve, kicsomagoltam
a pasztillát nyelvem alá téve elszopogattam
s vártam a hatást mely nem is késett:
egy csapásra hihetetlenül éber lettem
de elmaradt a köztes élmény
a szürcsölés a fokról fokra megvilágosodás
az apránként adagolt eufória

az űrhajóskávé egyből a magasba rántott magával
oda, ahol az értelem már csak sercegve, sisteregve cikázik

2. Ady András: *De mennyire jó lenne egy olyan ébredés*

De mennyire jó lenne egy olyan ébredés,
hogy szinte felrántja valami az értelmet,
– sebtében, s nadrággal tesz ilyet szerelmes –
potens ifi, majd kilép a férj elől az ablakpárkányra –
fel a koponyatetőig, hadd legyen helye a fölös ideáknak,
eddig ide-oda mászkáltak a testben, de most a
grupir-grupir kaffé-ösztökére röpgyűlést
tartanak a fejtetőben.

De jó lenne kozmonauta, vagy asztronauta
lenni, Moszkvás, avagy Washingtonos
változatban, egy pohár fekete
csepparádé után úszni az
űrben úszó valamiben,
s figyelni,
külső-belső légüres térben mit tesz az értelem...
Kávém-kávém mond meg nékem: késő-Gagarinnak,
vagy kora-Lajkának érdemes lenni
ott, hol a fent, lent nagy vax...
idő van csak, s az is
fényévben?

2019. július 2. (XI.)

1. Ady András: *Majd ha megöregszik*

Majd ha megöregszik, ami egyelőre
bármilyen és bármikor lehet, az elsők,
akik nem fognak rá figyelni,
nem veszik többé észre...
az elsők a nők lesznek.

Ami, elvileg, nem
lenne
különösebb baj,
a hangsúly sosem a
mellmarkolás, a gyerekgyártás,
a nőhasználat volt, nem... a fontos
a figyelem, az elhitt jog és vélt szabadság,
hogy figyelhette őket. Persze, ha és csakis ha
vizontfigyelték.

A rozzant férfiaknak
nem kell földön heverniük,
nem szükséges a műcsípő, tipegés-
társnak a bot, „tisztos őszes halánték”
se, az sose volt, pláne nem lesz ajándék...
csak diszkrét és egyre erősödő földszag,
hant-duft szükséges, havonta, évente
erősödően...

És törökülésben ült, és előtte egy bögre
dögerős fekete, gyomorsava volt, volt
kedve is de nem itt, nem ekkor...

ahogy a zacchoz közeledett
a kávészint, hogy a zaccho
az ajka, a zacch a bögre
dőlésszöge, zacc-zac-za-zzz...
egyre ilyen vadságokon
filózott.

2. Cseke Gábor: Törökösen kérte s úgy itta

Törökösen kérte s úgy itta, mohó lendülettel
lezúdítván torkán a selymes ízű kávé
– pedig ráért –,
de kíváncsi volt, mit jövendölnek majd a zaccból
(bár tudta: csupa heccből)

ígérnek majd számára sikeres jövőt, házasságot és szépen
gyarapodó vagyont –
kerttel, teli pincével, aktív kutyaóllal tetézve)
a szépen kirajzolódó törésvonalakon végigsiklott a tekintete,
sejtette, hogy azok majd számításba kerülnek
a jós kezében

hitt a vonalakban, mélység és magasság tekervényes
labirintusában – minél nagyobb a cikornya, annál jobb
az utókornak, mely könnyen eltéved a múltat követve
– ha egyáltalán él benne a szándék,
s nem a nyomokat készül eltörölni
visszafelé lépdelve fokról fokra
áruló jelről jelre,
letarolni végleg azt, ami volt...

2019. július 2. (XII.)

1. Cseke Gábor: A világvilágé egyedi receptje

Még sose kérdezték meg, mikor rendelni kellett,
milyen is legyen az a kávé, amit kihoznak, ha már kérni
méltóztattam,
eladtak nekem valamit, amiről úgy gondolták, hogy majd a
kedvemre lesz;

de honnan is tudhatták volna,
hogy az én kávémm akkor jó, ha mélyfekete
az éjszaka hús forróságába csomagolva
ha tűzről pattant és körgalléros
se túl rövid se túl hosszú
egy szóval legyen: „potrivit” (kellő, illő)
sűrűn fanyar, mélyről illatozó,
fél órán át élvezettel fogyasztható,

maradjon meg fél napra szóló emléke
akár egy csóknak, legyen makacs vágyálom
a holnapokhoz, elnyúthatetlen lepkeháló,
vállvonogató kacérság is egyben, és ne burkolózzon
tömény édességbe, ne hízelegjen, ne mondja, hogy
csak engem szeret – én szeressem!

2. Ady András: *Lassan cigarettával írok*

Lassan cigarettával írok híg kávézacca,
mi lesz a versekkel így, mily prózainak
tűnik először a gondolat, a tett,
a téveteg tovatervezés...
s ha mégis, ha talán-tán
értékké válik a hűlt
kávéhamu,
átmenteni ezt
hogyan lehet, mire
átjegyzetelném papírra,
jön egy újabb adag fekete-tinta,
mely feloldja!?
Node, mi a problémám?
Hallottam már hogy nyüszített
kényszer-zenehangon zongorából
a felvágunk-és-befűtünk-veled félelem,
hogyan kérte a kést a vekni penészedés és
szénnéégés közt, s ott voltam mikor
a sültmagyar szomszéd szekudalt
dalolt egyetlen péppévert éj
után... *să fiu al dracului*
dacă ritmul ăsta
bătând de-mi
crapă țeasta,
nu-mi place pân-aproape de moarte...

Méghogy ily próza gyilkol bármi művészt...

Lassan cigarettacsikkal vésem
a kódát, s a volta voltját.

2019. július 3. (XIII.)

1. Ady András: Kedves valaki

Kedves valaki, megteheted, nézd csak:
kiszippantod az utolsó keser-keserédes
kortyot, lassan hátranyomod a széket,
kéz a zsebbe, asztalon landol az apró,
az, mit mindig Kharónnak tartogattál.
Megteheted, miért ne?

Falubolondja lenni falu nélkül;
pityókalével szoptatott csecsemő,
amint robbanáshatárig lakik;
lehetnél ég a pokolban, tanulmányi úton,
s mire két egymást röhögve cukkoló
vörös törpe közé ismét visszakúsznál,
lent lenne a fent neve.
Hát nem humánusabb? Kávézás után
– s ne miatta! – halj meg szépen, s fizess!
Ha leléptél, már úgyse tudja senki:
fityiszt mutatsz a folyami hullahalásznak:
Nox-fia, ma, engem, valahol úgy itthagysz!

2. Cseke Gábor: *Hajnali fekete a bulváron*

(a 78 esztendőös Dan Culcernek, Párizsba)

vastagon árad a reggeli fény
melengeti kényelmes szandálba bújtatott
meztelen lábam, siettem két hajnali vonat –
egy érkező s egy induló –
között, átölelni régen nem látott
barátomat ki az éjszakai utazástól kábán pislog rám
az árnyékos hajnali bulvárra kirakott bádogasztal
túlsó feléről:

„*ce mai faci? ce să fac, trăim și noi cum putem...*”

s ez így igaz: a nap lassan asztalunkra tűz,
élünk, ahogy lehet,
már lángol a kiürített hamutartó hamis kristálya,
a jéghideg szódavíz, csészékben
– *vizavi* –
a két elfuserált hajnali fekete,
nézzük egymást szavak nélkül
a kimondatlan s így lehallgathatatlan
gondolatok paravánja mögött

tudom amit ő tud és ő tudja amit én tudok
de más ne tudja meg
s mi is csak akkor lehetünk majd biztosak benne, amikor
egy léthén túli bulváron ülünk ki még egyszer
vizavi
a napra

– ha van ott nap és kávé,
egyáltalán...

2019. július 4. (XIV.)

1. Cseke Gábor: Törpék a vártán

Ó, ti kettéfűrészelt óriásai a történelemnek,
mily könnyedén megbújtok hajladozó bokrok tövén
a bozótban vesszők árnyán a fűben
örökös lesben mindig a vártán
nehogy felrúgjon titeket az utókor hintaja előtti
díszfogat oda ne csapjon közétek a kocsisok
ostora el ne érjen célra tartó
mesteri köpésük ama bizonyos flegma
(„o flegmă oareșcare, de dimensiuni regale cum scrie la carte”)

Most kellene ágálnotok igazán
a világ ellenében mikor már leáldozóban a napotok
mely oly csökötten hagyott titeket miránk

ti csupasz hótt-vakarcs
elfuserált grandomán jótevői az emberi nemnek,
annyi elvetélt világmentő agyrémetek után
jó volna most ugye egy józanító feketekávé?

2. Ady András: Keress magadnak istent

Keress magadnak istent, s ha kaptál, keress még...
ez akkor kifizetődő, ha nincs az az ember, az
a sors mi a rahátból kirántana, s nincs az az
az isten.

Keress magadnak magasságot, érted má?
Növögess kicsi huszár vagy tégy úgy, mert
itt az árnyék a fontos, hogy az mekkora,
hogy csenevész csemete-e, vagy
szil-bazilombos.

...és keress magadnak helyet is,
egyet hova nem jár önmaga
elől bújva cigizni a halál,
hol nem bukkanhatsz
egy újra ha lestrapált
a régi, s ő is
lestrapál.

Törpicsek: annyira kurvamindegy,
ki vagy, mi vagy, kit érdekel...
ha már látszani akarsz,

tégy úgy, mintha
nagy lennél,
légy grandomán,
s ez mindent megold,
meg ma, holnap, ezután!

A harmadnapos feltámadás rosszul
dokumentált fejlődéstörténetét
nem firtatta a Fiú, ma nem
ez volt kávézás közben a
téma, ma lazított,
s fizice-lelkice
fennálló
matéria hiányt gyógyított.

2019. július 5. (XV.)

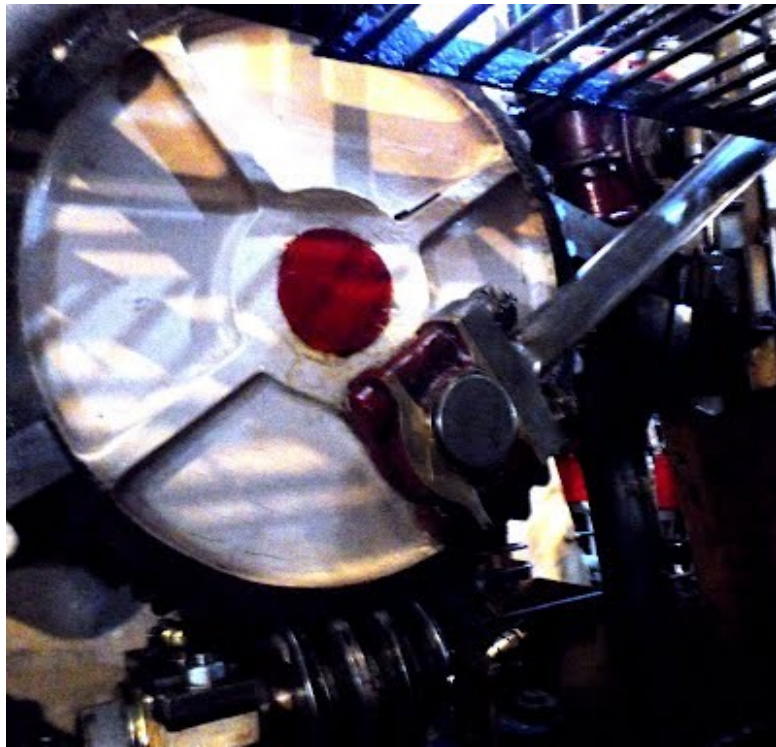
1. Ady András: Miért jelenik meg

Miért jelenik meg a kávé minden
poétikus pengeváltásunkban?
Mi szerepe, hivatása, tart
valamit, s tartja a verseket,
eltartja? Egyelőre csak
sejtés: próbáljon az
ember verset írni
valami központi
motívum nélkül,
s vissza-visszatér
a középszer réme,
a félelem, hogy liftezel,
s nincsen csak lefelé, zsíros

csobbanás a vulkanikus óslevesbe,
hogy borotválkozol s lassan kibukkan
az arckoponya, ki valamely raptor-
ősöd csontra-szívott feje...
de lehet verset létezni is, élni benne-vele
nehezebb, elfeledni: ükapád
admirális volt, fiai mélyvízi
tengerészek, s algasor
sarkán hátrafelé fordulva,
torpedókkal nyilaztak le akármilyen
rendszeret, hogy anyád otthon várta
a fazék, etetőszék, esti misét-ki ne hagyni
triangulumban, nem is kellett, nem is tellett
neki a csoda...
S te mit tehetsz? elmész szépen a Göcs és a
Pöcs utca közti Bekecs térre, behunyod
szemed s képzeled magad
a Vallée Village-ba,
Petite Ceinture-re,
vagy a Rue de Rivolira...
Sakkor-mivan? Képzelheted!

2. Cseke Gábor: Mindentudó mit-sem-tudó

Mindentudó mit-sem-tudó vigyázza világunk tengelyét.
Ő leskelődik egyre, megfigyel, rögzíti mindazt, mit a monitor
mutat,
néha olajat lötytyint a tengely tövére, ha csikorgást észlel füljárata
mélyén,
– úgy véli, ennyiből áll a dolga, hivatása, kedvenc időtöltése,
ebben jó igazán, tölti be szerepét, rangjához illően...

tengelyfölgyelő... („*inspector de axe*”)
még kiejtve is fölemelő
érzés, hát még gyakorolni
neki szentelni erőt, időt, életet...

„Mindentudónak lenni jó!”
hajtogatja a mit-sem-tudó,
kiürült kávésbrikje mélyére meredve
elernyedő arcvonásain látszik
hogyan jön meg a kedve,

bezzeg, a mi kávénk hol marad, talán még meg se főtt,
sőt,
az se biztos, megfő-e valaha még,
elnézzük, hogy billeg fölöttünk az ég
s már csak az elmaradt, valaha tán elkészülő, megkívánt kávéra
gondolok szüntelen,
hajtogatva magamban, hogy
a rögeszmék hálnak meg utoljára
s köztük a vakremény

2019. július 6. (XVI.)

1. Cseke Gábor: Őrjáraton egy hajó gyomrában

Őrjáraton egy hajó gyomrában – fura álmom ez, úgy hajnal felé,
olyankor valami lazább, kellemesebb, szívderítőbb szundi-kalandra
vágynak az ember – de hát ez van,
a feketére mázolt acélpadlót is be kell járni
valakinek
kongó léptekkel, egy hajóra milliányi veszély
leselkedik, s míg alszik a legénység, álmomban
álmukat őrzöm –
álmuk az álmomban, hogy is van ez?

Félelmetes séta az enyém, érzem, az acélfalakon túl harsogva
locsog a tenger, zúdul a hullám újra és újra,
ahogy előre araszol a vízbe hasítva
a hajó útja,
őrszem vagyok, része egy gépezetnek
és mert csak álmodom,
áldozata a képzeletnek:
őrzöm az álmod vagy őrzöd az álmom?
melyik az igaz, majd kitalálom
ha eljön a reggel s vele az ébredés

– friss kávé illata terjeng:
mesés!

2. Ady András: Még be sem fejeztem a kávémat

Még be sem fejeztem a kávémat...
az acélbálna gyomrában ez kegyelmi
idő, a hazagondolás, a tengermélyi
télben nyárillat, akkuk és kijelzők
sercegő zümmögése, magasnyomású

gőzcsövek nyugtalan álom-szuszogása,
parancsszavak vakkantása, interfon ki-
be között ez szinte a biblikus fogadkozó-
hagyatkozás, törzsek generációs emlékezete,
listázás, hogy a nemzetség-vénekből, fiatalokból
ki jön el, ha hazaérkezel, ki fogad a parton
hol mindig kissé idegen vagy,
de otthonos jövevény.

Még megvolt a csésze-tartalom fele...
s félig jutottam el ahhoz, hogy a
babakocsit majd kissé másképp
tolom, kissé másként kacagok a
kicsire miközben rovom a ritmikus,
szinte rítus-köröket a kikötő körül,
mintha a világon nem lenne más
táj csak mit rádióárbcok adnak,
szürke félmerült hajótestek lankásítanak,
hegy-völgye az öböl olajos vize.
Még be se fejeztem a kávémat,
mikor minden rámlobbant, a bálna
szinte olvadni kezdett, süllyedés
közben végtelen mordulással
vesztette bordáit, buborékfelhőbe
húzta egyre mélyebbre olajvérét,
s a második robbanást aki túlélte,
kapott egy tejjel firkált biankó csekket
a mélyvízi kaszástól: ha lánghoz
tartod (amiből van bőven) majd
dátumra, órára pontosan megtudod
feltámadás-mentes tengermélyi halálod!

2019. július 8. (XVII.)

1. Ady András: Bekávézva és...

Bekávézva és hemendegszezve, aznap reggel csak levitte sétálni
a verset az utcára, értik, első
lépések valahánya, végre
megláthatja más is,
végül édesnek,
ígéretesnek
tartják
mások is,
jaj de aranyos,
a picike, jaj mekkora
híresség lesz ha megnő,
mondjuk a négysorosból
hőseposz kerekedik, juj de jó
lesz magának is, hírét viszi-hozza,
költő lesz maga is, igaz kicsit már most
az, de csak ígéret, apuka érti ugye?
Poszt-kaffé gyomorbékével, akkor reggel levitte és míg a
pici ingatag rímein a
játsszótéren
bukdácsolt,
magánhangzóival fogódzott
a hintában, sikongva csúszdázott...
apuci kiselőadást tartott poétikából
ott a téren, a Coffe2Go és Starbucks bódék közt.
Hogy honnan kerekedett
a türelmetlen tömeg, mely felfordult
unalmában nekiesett, mint egy Kerenszkij-
agitátornak, aki nyugati fronton harcra
kapacitálta a harc-unt tömeget... nem
tudta, de látta még amint kitépett

bal karjával elhúz három
sötét alak,
jobb lábát cibálja öt másik,
látta mint emelik nap felé, erezetét
vizsgálandó, egyik
kikapart
szemét...

2. Cseke Gábor: Nem létező kutyám mely rám hasonlít

Nem létező kutyám mely rám hasonlít
fürgén nem lépdél oldalamon
és nem is szimatol minden sarokban minden bokor
és fűcsomó alá
nem feszíti a nemlétező pórázt
mely maga sem feszül
és nem görnyed ívben dolgát végezendő egy
platánfa árnyán
mert amerre nem járunk, nincsenek is platánok
csak nyeszlett, tetőtől talpig tetvektől hemzsegő
akácok
nem létező kutyának nem füttyentek sosem
és azt sem tudom, egyedül merre járok...

2019. július 9. (XVIII.)

1. Cseke Gábor: Késik a reggel, késik a kávé /mellékdal/

Eszkimóföldön, északon,
ülni egy sarki teraszon,
míg vár reánk egy kutyaszán
kétezer tizenkilenc nyarán –

fölöttünk fehér éjszaka,
ki mostanig nem ment haza,
azt a kutya se keresi,
pláne, hogy ha nincs is neki...

Késik a reggel, nincs mese,
késik a kávé is vele,
ezek a sarkok ilyenek,
csak várok és csak pihenek...

2. *Ady András: Ne adja...*

Ne adja az isten, az egy, vagy egyik
sem, hogy barátokozz velem, nekem
nagyon kellett valamikor az ilyes,
de a káros szenvedélyeket nem halmozom,
ilyesmi már rég nem kell, de mit is
tennék bárkivel is, ki elkéri,
majd leviszi a blokk elé a szívem,
s esőben a csatorna alá állítja, ne
is verjen, inkább cuppogjon ki nem
száradva, igen ez amolyan... kecske és káposzta.
De mit kezdenék a meghallgatással,
főleg ha a mostani humán-készülék
apparát édesapja már lehallgatott,
és a tyúkkarom ersatz húslevesig
esett jegyzetömbjével, amint ebédidőben
bedőlt a kitárt ajtón?
Mit tennék a baráti, felebaráti szeretettel,
ha menekültek menekültjeként utálok
a menekülteket, kicsikereszt, mit tennék
a kereszteddel, mely legtöbb a véredben
bazdmegeli a szifiliszt, másra, miattad nem
jó, másra, általad nem kell?

Ne adja se isten se ördög, hogy barátkozz
velem! Mint – jövendő, úgyis már az –
emberevőnek odatolom eléd a húsom,
s mi eddig önvédelemből volt keserű,
most csak a te kedvedért fincsi pestis,
flekktifusz, kolera és ebola együttes
hordozója.

*Stând la taclale cu un sine din dotare,
însuși sinele, el însuși sorbi din
cafeaua ancestrală, și se trezi cu o trezire-
tresăltare a antilopei cu șenile...
din miriști tunse de africici omnivore.*

2019. július 10. (XIX.)

1. Ady András: Ne kávézz most

Ne kávézz most, pont most ne,
ejsze lesz még időd, talán, vagy az se...
de most nem hozzád, érted
jönnek, volt pribékek, csak
kicsit másképp bodorítva,
borotválva, volt hóhérok,
kik rikkancsnak álcázva,
bilincset hoznak a hétvégi
mellékletben, fogd azért a
poharat, még ne tedd le...
ha nem több, de intelligensnek
tűnsz, ahogy egymással felesel
a kenyérbélen átszúrt kék-szesz,
s a Lacryma Christi, okosnak
tűnsz, tünékeny máz ez, törékeny,
összetörsz te!

A várban a flekk-akasztófák értői
úgyis bevették már a harc előtti
felest, a linotíp-kalodák széttett
lábakkal és nedvesen várnak, s a
hatalom markotányos-skriblersleppje
földhöz csapott sasok beleiből-beleibe
jósol, zászlóvirágzást, rúdfakadást.

Még ne kávézz, az olyan kispolgári,
s most polgár nem, csak csatlós,
vazallus, újságröghöz kötött
jobbágy lehetsz, kit ha hál-istennek
felfordul, mert helye van és
szalagmunka-újratermelése más
sok ezreknek... majd valami mellékletbe eltemetnek.

2. Cseke Gábor: Ha a vándor kávéét kíván

Porkávénál poros úton nincs jobb a világon
por a porral összeillik
vizet áhít mind a kettő
s ott vagyok én harmadiknak
csak vedelnénk
csak vedelnék
dús oázis ha marasztal
kútja vize halkán csobog
tüzem lángja enyhén lobog
ibrik serceg és sustorog
fogy a kávé nyelvünk forog
pereg a perc hull a harmat
por is megtelepszik

csupa öröm ha a vándor
porkávét
kavarhat

2019. július 11. (XX.)

1. Cseke Gábor: Kérdések az idő kútjából

Kávétól ajzva a zagyva másnapos koponya
napraforgóként igazul a szabott irányhoz,
tartáshoz, sziporkázva viselkedik, mintha...

vigyorogj csak, barátom,
hisz te vagy a minta
nem csak a honban, de messzi
földön hová a szavad elér,
ahol a gyűlölet-pofonok csattannak
és az egymáshoz vert sok-sok tenyér
miközben arra gondolsz, hogy te vagy
a só meg a kenyér

hol van már az a reggeli kávé,
mely így-úgy ráncba szedett?
emlékét foszló köd fedi, fakó...
kérdem a költővel az idő kútjából
„hol van már a tavalyi hó?”

2. Ady András: Baromira dühös

Baromira dühös lenne, bizonyára
megdühödne, meg abbiza... láttak
már gyűlölködő kávét? Nem feketedhet
tovább, nem is keseredhet, legtöbb
egy légyhullával akarhat mérgezni...

de milyen méreg az, hacsak nem
járt még babkorában töriórára,
ahol hallotta, hogy mindenféle
nedűnek – hogy egy minimális
Juszupov-keveréknek megfelelően
bármilyen Raszputyin-gyanús esetben –
csatlakoznia kell holmi sztrichnines sütikhez...
á lá: *orice fel de bătutură, fie
vin, cafea sau suc, tre' să
conțină pe puțin atâtă
otravă, încât abia servită,
licoarea să fie deja moartă de tot.*

De attól még a kezedre ömölhet azon
forrón, csészéstől lábadra eshet, rossz
padlóillesztésbe folyhat, az alattad lakó
örök pártitkár plafonjában hagyhat foltot...
s csak lesz valahol, valamikor csatornád,
hol csákányolhatsz, mígnem neked is
csákányolnak öröklakást.

A kávé baromira meggyűlölné, ha
borral, *horribile dictu*: vodkával
csalnád.

2019. július 12. (XXI.)

1. Ady András: Ezt még felhörpíteni

Ezt még felhörpíteni, mert elvisznek,
és nem lesz az a kenyérmorzsa, vérestakony-nyom,
min ha elengednek, magadhoz bár, visszatalálsz.
De nem engednek, ha felhörpinted, azzal
maradsz, legalább azzal, míg megáll

veled-veletek a keréksor, míg
a deszkák néhai fenyőségük
idézik, s túlillatozzák
a talpfabúzt, míg
valaki-valakik
végigöntenek
több veder állott
betűt a kocsikon, isten,
micsoda frissülés! Hisz napok
óta nem ittál szépet, nem egy kortyot.
Itt még ősznek hívják a telet,
hova megérkezel telek-tele
a teljes úr, hörpintsd még
ki ezt a csészét, idd a zacc
felét is, emeld állad, nyeld...
ilyen mozdulatot ezután csak
akkor teszel, ha a magasban,
a valakit,
a valamiben
keresed... keresed...

2. Cseke Gábor: Körbe-körbe járt negyed kiló kávé

jól leragasztva, gyárilag, érintetlenül, ahogy a pult alól érkezett,
ügyeket kellett volna intéznünk vele, hivatali lelkeket kenni vele,
de nem, mert mi
egymásnak vittük-hoztuk ajándékba, barátok közt, ha összeültünk
ragaszkodásunk fejében, vittük a drága ajándékot a soros házi-
gazdának, virág és itóka helyett, mindig ugyanazt a felbontatlan
kávét,
az eleven tabut, s a nyomaték végett
alá is írtuk a doboz oldalán, mellé a látogatás idejét is feltüntetve,
s gyűltek a dátumok és a szignók, s velük vánszorgott a történelem

velünk és ellenünk, az osztrák gyártmányú gyarmatáru illata
lassan odalett, díszes köntöse megkopott, gyűrött lett, de még
mindig
élt vele a márka s a remény, hogy egyszer majd szabadon
felbonthatjuk
és közösen elszürcsöljük egy ünnepi találkozón, amikor
újra reggel lesz a reggel, és este az este, és nyár a nyár, és zamatos
a kávé
és szabad a szó –

s mire ütött végre az óra, addigra a kávészemek megkövesedtek,
főzetük csupa penész, néztük a fakó lötytyöt, a csészében lusta
gyűrűket vető,
hősiesen kiböjtölt múltat, a magunktól megvont
múlttá tett jövőt

2019. július 13. (XXII.)

1. Ady András: *Mi a bánatnak ne*

Mi a bánatnak ne lehetne a halál egy
kedves viszonteladó a vonaton, najó...
legyen ambuláns árus, állami
alkalmazott, vonatkísérő,
legyen olyan
mint az Odessza
felé robogás közben
a néni a kávékkal, teával, kvasszal, perecekkel!
Mit is mondok... el sem lehetett képzelni
akkor Síkszeredában olyan kávét, mint
amilyent az akkor még jócskán szé-szé-
szé-ré Ukrajna felé csiklandva, sikkánva
magát vágányon riszáló vonaton felszolgáltak.

A felnőttek hátrahajtott fejjel, szinte megrágtak minden kortyot, lenyelni is sajnálták, és sajnálták önmagukat is mert egy csészényi csak az élvezet.

Volt összesen vagy hat évem, ebből akkor csak azt értettem, hogy minden családtagom el fogom veszteni, mindenki valami fura és cseppet sem kegyetlen, de azért véget fog érni, dehogy tolja arckoponyájukba az orrcsontot, csak megsimogatja őket a végzet, s ez ellen semmit sem tehetek... felakadt-szemű mámor-hörrenéssel mondták a felnőttek, hogy ez a fekete haláli, hogy most már akár meg is lehet halni... s mikor a nem remélt repetákkal a vonatkísérő ismét-ismét megjelent... hát nem haláli ez a nő?

2. Cseke Gábor: A kávé hírért...

Odafent, avagy odalent ismerik-e vajon a kávé hírért?
Tűz itt is, ott is vígan ég,
a főzés hát nem okozhat gondot,
kávétól illatos a föld és az ég.

A mennyei trónus, akár az üstkavaró széke átható kávégőzben áll,
nesztek, nektek is itt egy kortyocska,
ha jól viselkedtek,
a népség egyszerűen csak inhalál.

Az ördög tudja,
hol járnék jobban,
ezért, amíg a szívem
dobban,
magam kotyvasztom a főzetet,
kicselezve a tűz körül ólálkodó
lángoló arcú végzetet.

2019. július 14. (XXIII.)

1. Ady András: A firenzei kávézókban

A firenzei kávézókban biztos nem.
Lehetetlen, hogy ezt emlegetnék
legyen az ristretto, vagy doppio
alatt, közben, után, képtelenség
emlékezni egy elűzött Medicire,
ki mint visszahódította egykori
birtokát csak hagyott valami
bölcset hátra – s nem csak az öccsre,
ki tán égetni, dúlva-erőszakolni
akart a régi-új otthonban –, csak
hagyatkozott valamit, mi megelőzte
korát: aki ír, azt öld meg, ne vesd
börtönbe, mert még megírja nyomorát!
Azóta sem, lehetetlen hogy egyetlen
kávézóba is erről beszélne, s tán
ennek köszönhetem életem, képzeljék
csak: kávézónak álcázott késdobáldában
írok verset a jövőbeli feleségnek,
és senkinek sem jut eszébe, hogy mert
füzet és ceruza az asztalon, milyen

jó lenne ha ezért kicsikét leszúrna...
lám csak, legalább vérzik-e a szokatlan
figura, ez a furán kilógó állat az otthonos
állatkertben, ki mellső lábaival valami
poétikára támaszkodik...

Egy csíki ristretto és egy doppio között,
bár e hármás csomagolás, a kulturális,
kulináris terminusok teljes kontradikciója...
életben maradtam, kihörpintettem kávémm,
megházasodtam, s most is együtt kuncogunk
a Medicieken: bezártak ide ezek a balfaszok,
s azóta nőttön-nő nem csak az írhatnékomm,
de az írhatnékemm!

2. Cseke Gábor: Koffeinmérgezés

Túl gyorsan s túl sokat. Vedeltél.
Verőér gyorsul.
Szem kifordul. Pulzus van? Nincs. Majd felpörög.
Az áldozat hörög. Az ég is dörög.
S a darabokra-cafatokra szakadt dinnye, mely eltörött,
görög – volt, nincs.
Már csak lé, szutyok és dinnyevér.
(Az a dinnye haza már sose ér.)

Ki hóna alatt vitte s cipelte, lihegve,
mint egy kiszuperált, kilövési listára került medve,
most hanyatt fekszik a járdán, a kövön, az út porában.
Betette neki az ajtót a hosszas kávészünet.
Ennyi volt számára a szüret.
Hangokat hall, de honnan?
Belső vagy külső ihletések kopogtatnak
feszítő tudatának kapuján?
Két szó kellene még... Kettő... ideillő...
De talán egy is megteszi.

Sehol egy szó... Országomat egy szóért!

Nincs versvég, amivel elfuthatnál a vakvilágba
(mint űzött kutya a lopott csonttal!)

2016. július 17. (XXIV.)

1. Ady András: Nem lenne jó írni?

Nem lenne jó írni még pár verset?
Kérdezte, s kígyózó testén valami
éppen áthaladt, ilyen jóllakottan
hogyan lehet ilyet kérdezni: bennem
a lázadás?!

Kávészünetben vagyok, érted? Éhes
vagyok, de csak kávéra futja, az is
olyan bedobós, s te két szisszenés
között ezzel végzész... verset, most?
Nem lehetne mégis, írni még valamit,
kérte, s mintha fürkészőn villant
volna minden pikkelye, firtatón
hogyan tudó és agy és gondok nélkül
hogyan élhetnék, csak így csak híg kávék
(ön)tudatlan peremén...tudod, egy
kicsikét bár, olyan pár sorosat, s
éreztem lélegzetem ismét kihagy,
elhagy jobban mondva, mert épp
valamilyen lebenyem nyeli, lenyeli.
Isszzzod azt a híg levet, látom, s én
már neuronról-neuronra emésztem
minden gondolatod, de azért mégis,
ha tudod is, baromság így az egész,

magad még szükséges becsapnod,
nem? Mármint hagyj valamit magad után,
ha férfi sem leszel, ha már nem leszel,
figyelsz rám?... pár rímelő mondatot,
emlékezetes bon mot?

Az utolsó kortynál bevillant, ennek
a mérföldes rusnyaságnak a prehistorikus
rövid-atyja még almával házalt, s Évát kínálgatta,
e mocsadéknak, itt tudnia kellene: a legárvább,
boldogtalanabb dolog ha valaki a világot-sejtené,
s arról verselne.

2. Cseke Gábor: Az eltűnt karaván

Már egy hete várják. Keresik. Nyomoznak utána – hol lehet?

Az oázis, akár a méhkas. Zúg. Zsong. Percet se nyugszik.

Hogy is tehetné?!

Nem jött meg a kávészállítmány!

Nem jöttek meg a tevék, elpárologtak a hajcsárok, nincs kalauz,
akit ki lehetne faggatni,

mi és hogyan történt.

Nihil, csupa nihil!

A karaván eltűnt. Nyoma nincs. Híre még annyi sem.

De a föld azért forog. A csillagok járnak.

A tengerek mormognak. A hegyek kéklenek. A búzatáblák
szőkülnek.

Csak mi nem kávézhatunk.

A karaván hiánya, akár a fekete lyuk.

Van is, meg nincs is. Látjuk is, meg nem is.

Még egy kis türelmet kérünk,
holnapra talán minden kiderül.

2016. július 18. (XXV.)

1. Ady András: Holnapra ki fog derülni

Holnapra ki fog derülni mi lesz a sorsa
mindennek, ennek a kis mindennek,
a 25 és még egyszer 25 mindnek, amit
ketten: ki alvó emeletek közt egy éber-álom
blokkban, a reggeli konyhában vers-szelés
közben, ébredve, élve-szenderülve és
tetszhalottan a kávétól; ki pedig ablakhoz
nyomott orral, külső kertbe vágyva, belső
dudván fennakadva, önnön hoz-visz
lábnyomait vélve minden más pályában...

Holnaputánra kiderül, volt-e koncept-elvárás,
mert ez nem és nem egy posztszocialista,
de új-régi lista-lusta verseny volt, itt dehogy
a komondor-setét, örök-felfűtött propaganda-
traktor vágott árkot ember-ember, jó és
nem jól, ideo-komilfó és poema non grata
között, itt ketten kétfelé leültek, benyakaltak
– néha tök hiába – pár liter kávé, s miközben
biztos hulltak valahol a csibe-angyalok,
halikra korában zápult a világbéke, és
szögesdrót-vonalközön száradt a szol-Nap...
ezek ketten rakatra írták a Kávészünet-verseket.

Harmadnapra minden kiderülhet, vagy nem...
feltámadás ez, vagy francokat az?

*Azaz: dragi tovarăși de arme în d-ale
scrisului cu sânge de drac, cu lacrimă
de înger, dragi cetățeni ai polisului
de cuvinte, voi ce v-ați găsit deja printre*

*intestinele scrise calea de scăpare,
căile de dinainte, fiți cu îndulgență:
au pornit doi să se'ntâlnească și-ntr-o
conștientă voit de zile mari, s-au omis
în drum oriunde.*

2. Cseke Gábor: A látélet bosszút áll

Minden, mi megesett, lenyomozható.
Tagadhatatlan a lábnyom, ha már lehullott a hó.
Végigmasírozva, rendre, az életen,
kiderül, mily múlandóak a napok ideleenn.

De hogyha holnap próbát teszünk
máshol rendezvén be az életünk,
lehet, hogy eljutunk majd ugyanoda,
hol a legkényelmesebb bútor – a kaloda,

hol nincs se kávé, se illat, se öröm, se más,
se lélek, se girland, se végállomás
csak baktatni jó út, valahová, mely titkokig vezet,
léptünket visszafogni maga az élvezet,

leülni egy nagy kőre, mely súlyos és süket,
s álmodni, hogy mi elmúlt, csupán kávészünet.

